

Cvetka Bevc

Pesmi

Otok

Ni mi žal, da sem se spajdašila z varuhi zaupljivosti.

Moja jutra zato poženeš proti soncu in gledaš,
kako kot Ikarova nevesta padam v razpenjene valove.
Nikar ne jadraj za mano, pozabi na širokoustni premec,
ko me bo odnašalo pod previse belih skal.

Ženska sem. Znam čakati. In počakala bom noč,
da boš v črte dlani narisal zemljevid otoka
in tam te bodo ugrabili sinovi razbrazdanih pečin
in te na svojih ramenih odnesli za doto mesečini,
ki je tisočletja svetila rojstvo tvoje moškosti.

Ne briši mi solz, če ne bom razumela tvoje ljubezni,
ne boči me ob čereh, čeprav bom dišala po neskončnosti.
Ne brati se z vonjem pomarančevca, ko boš pil moj sok.
In ne išči omamljenega maga v ranljivosti mojih stegen.

Ali ne veš, da sem dihanju cipres iztrgala tančico,
s katero bom brisala črnino noči iz tvojih sivih las.
Nobene prevare ne bo, ko mi boš predal lahkotnost let,
lovorjev list zmag in porazov. Gluho resničnost,
ki bo prasketanje valov odnašala na sredino otoka.

Tam se boš ozrl za oleandri, ki rastejo v kamniti soteski.

Njihov strupeni pelod boš moral raztrositi po meni,
da bom v hipu polna mehkobe rdečih cvetov.
Jezdece na razpenjenih valovih boš moral poslati,
da bodo neopaženi trgali cvet za cvetom iz mojih las.

In če ne boš zaslutil, kam naj spraviš to rdečo žetev,
bom nadte poslala sinove razbrazdanih pečin.
Pijani od zaupanja bodo hoteli stesati čoln,
razpreti jadra, zbežati z otoka neznano kam.

Kako nežno se boš nasmehnil njihovemu trudu.
Pokril me boš z jadrovino in z mano učakal jutro.

Školjka

Nekje na poti si srečal klepetavega porodničarja,
ki ti je zaupal prerokbo Venerinih hčera.
Morske sojenice so me skrile v školjko,
ker znam priklicati gospodarja velikih voda.

Ne govori mi, da me zdaj končno poznaš.
Nocoj sva le obdarjena z nepoznanimi dotiki.
Še brez mokrega obraza. Slanih rok. Teles.
Zobovja kot razpotegnjenega meha harmonike,
ki bo igrala tango lačnemu plesu ustnic.

Nocoj boš vznemirljiv, ker se boš potopil do dna.

Edino tam se dobrikam tvoji drugačnosti,
kotrljam zorenje biserov med topotanje nog,
slavim praznik golote, ti ličkam kožo, lase,
odpenjam tvoje misli na neizrečene poljube,
slačim krivdo brzicam tvojega dihanja.

Sprejemam igro, da mi pripišeš svoja dejanja,
da me ustvarjaš po podobi morskih ptic,
ki z radoživimi kljuni segajo po tvojih prstih,
odstirajo razpenjeno tišino pod kričanjem rok,
umitih z radovednostjo spola v preletih valovanja.

In ko ne bo ničesar več, kar bi lahko še doživela,
ti bom zbežala, se skrila za prvi blisk mirne noči
in skupaj s tabo čakala, da bo presekala školjko na dvoje.

A niti tega trenutka svetlobe ne moreva obdržati,
obsijana z otožnostjo utrujenih udov bova pomnila
– razbolena od minevanja –, da bo v biseru le spomin.
In bova povprašala sanje, kakšna je belina njegovih sten.

Sipine

Ko se na sipinah oziraš za bogom morja, hodim počasi.
Pretehtano prebujam moč ženske, ki spreminja kamen v pesek,
pesek v vodo, ki se zajeda v zgodovino zaveze Lolite in stebra,
stoletja presejanega skozi curljanje medene trepetajoče soli.

Zajezi me v težko zvezdnato vodo, prelomi v naplavine zemlje,
upogni vrat pod šelestenje modrine, pod izbočeno gladino,
pod ropotanje peska, pod tiktakanje planktona v ustih pogoltnih rib,
pod rezila sipinske trave. Zlomi me pod sijem nebesne obločnice.

Vzdržala bom. Moja ljubezen je postala veliko uho,
sledi tvojim hitrim korakom v središče kokosove palme.
Ko za hip ustaviš slo pod pahljačastim odmevom vej,
trgaš debele orehe, ves željan kipenja belega mleka.

Daj, odžejaj se, preden se poženeš v korenine moje slutnje,
sežeš po dleto k varuhom zakladov v globinah dreves.
Ne jemlji ga na silo. Prepusti mi nežnost, da obarva ost,
krhko čuječnost postavi pred krčevite zamahe strasti.

Izkleši v pesek, če moreš, slepilo zaljubljenih kamnov,
da nama bo uspelo ustvariti poljub za ves svet.
Prepričaj me, ustavi čas, strgaj z mene vso površino,
izpraskaj mi dvomljivce s kožnatega marmorja.
In pokliči na pomoč bitja, ki ne bodo nikoli izginila.

Naj naju pomirijo s spoznanjem, da odtekava.

Tako svobodna bova pod naplavinami sipkega peska.
Prosta naprezanja bova spustila v morje vse tisto,
kar prihaja vame in vate in kar ima še priti z vetrom.

Ostalo nama bo veliko. Drhteče srce boga morja,
do popolnosti ravnodušnega do mene in tebe.

Pretkanec čaka, da obmiruješ z zaznamovanim udom,
da se vrnem in uspavam do jilje Lolitinih posestrim.
In potem naju, samo naju, odnese v peščeni puh,
ki ga bo nekoč odplavila voda. Šele nekoč.

Pečina

Nikoli se ne bom naveličala poslušati besed,
ki jih šepetaš med najinim ljubljem.
Resnične so kot kiselkasti okus gozdne detelje,
kot trdovratnost mahu v pogovoru z mehkobo tal,
kot klepetanje zrelih storžev, ki spušča plodne luskine
na zvenenje mojih dojk in odprti strop votline,
nemara izdolbene v čast obljubam brez priseg.

Vsaj tako me prepričujejo moje neizrečene želje,
ki jih rišeš po stenah ob svetlobi nevidnega sonca,
ko me z odprtim telesom odnašaš v zakleto pečino
in mi objestno razkazuješ slikarije divjih lovcev,
z nohti izpraskane vihrajoče žrece s falosi iz mavric,
čvrsto priklenjenimi na skrivnost podvodnega kraja.

Ne poznam je. Napisana je na posušenih kožah kitov,
ki so jih slepe Hebrejke kot prošnje tlačile v razpoke,
v porušeni zid žalovanja, v zrakoplove pobeglih dervišev,
klicarjev tuje vere. Mikavne zaradi nepoznanega.

In pomembnosti. Kajti niso vse zakletve slabe.

Z njimi me izluščiš iz svojih besed, božaš me z zavestjo
migotanja morskih zvezd, ki poslušajo podvodne izvire,
premikajo neulovljivost malih rakovic na mojem trebuhu

in te dražijo z mladostjo, da nenehno priteka
v dražljivem razkoraku med občutkom in občutenjem.

Zato potegni iz gnezda maternice to ljubko čast moškega,
da še po smrti razlaga o zavutih vijugah morske pečine
in mi govori o potovanju, ki mu sama ne morem slediti.

Upanje oceana

Stala sva pri oknu in gledala v izmikanje noči.
Ali pa je noč strmela v naju s svojimi rubini,
neodločno zakopanimi pod upanjem oceana,
da mogoče iščeva ljubezen, staro milijone let.
Da se jaz vsaj poskušam zgostiti v vodeno jajce,
da ti množiš roke v neuresničeno božanstvo morij,
bogati še brez utrinkov, ki mi spreletavajo telo.

Prosi naju voda, naj si pripovedujeva njeno zgodbo
in valoviva s slapovi, slastno brziva v njen začetek,
nikoli napolnjen, nikoli izprazenjen, nikoli sam.

In jaz te prosim, pripravi mi napitek iz sedmerih sonc,
da bom brez začudenja gledala rojstvo oceana
kot sestra rojevanja. Kot ženska, ki bo mati.
Kot vdana vestalka svoje biti. Kot večni zakaj.

Čudenje potrebujem za resničnost tvoje ljubezni.

Ne boj se, ne bom potonila pod težo spoznanj,
lahkotna od strasti bom zaplavala do nabrežja,
ki bolj kot voda sama pozna resnico vode. In tebe.

Takrat spregovori, povej, kdo si, moj moški,
takrat me znova oživi s krvjo krilatih konj,
takrat bodi seme, potrpežljiva radost spočetja,
da zavežeš glasove siren. Ne potrebuješ jih,
ukradla sem jim videnje kot zapoznelo kapljo,
ki se bo zadnjič spustila v srce oceana.

To je njegovo upanje. Ne obstaja zaman.
Kot ne stopava midva zaman skozi okno,
spojena s svetom in nočjo. In čakava,
da se od nekod pojavijo srebrni pelikani
in naju odnesejo za uspavanko svojih otrok.